

ind; men jeg skal kun udtale som min Formening, at Bestemmelseerne ingenlunde ere for strenge. For Staten en Ret, og har denne Ret en saadan stor Betydning for Staten, som her faktisk er Tilfældet, forekommer det mig at være ganske i sin Orden, at man værner derom ved strenge Bestemmelser. At fastsætte Bøder saa lave, som man andet Steds har foreslaaet, hvorved man gjør det til et efter min Mening forbeholdt Foretagende at bryde Loven, kan ikke godt gaa an. Hvor det er saa vanskeligt at kontrollere, at ulovligt Fiskeri ikke udøves, som det er i disse Tilfælde, forekommer det mig at ligge meget nær, at lave Bødestemmelser ville gjøre det ulovlige Fiskeri til en meget fordelagtig Forretning, men i samme Forhold, som det ulovlige Fiskeri bliver almindeligt, i samme Forhold taber sig selvfølgelig Regaleis Brugsværdi, Forpagningsværdi. Jeg ser ingen Grund til, at Statskassen gennem Fastsættelsen af lave Bødestemmelser skulde bringe Offre for saadanne Lovovertrædelser, som enhver Mand meget let kan vogte sig for.

F. Madsen: For saa vidt den høitagtede Finanzminister yttrede Viol om, at Staten nogeninde har inddraget Dele af Havet eller Fjorde under Domænevæsenet, vil jeg kun gjøre opmærksom paa de saakaldte Tipper i Ringhjøbing Fjord. De ere ikke tøjlagte ved Kunst, men ved Naturens Kræfter, og at de ere indbragne under Domænevæsenet, kunne vi se af Finanzloven, men dette Forhold skrider sig vistnok fra en Tid, der ligger forud for Grundloven af 1849. En tidligere Indenrigsminister har lige over for mig gjort den Grundfæstning gjældende, at Havet er hver Mandes Eie, og at den, der først sætter sig i Besiddelse af Noget fra Havet, har Ret til at beholde det som Sit. Denne Grundfæstning er ogsaa gjort gjældende paa enkelte Kyster, saaledes at Private eller Kommuner have sat sig i Besiddelse af den Tilvært, der er tilgroet deres Eiendomme ved Havet eller Fjorde. Dette kan jeg endda finde nogenlunde naturligt, men noget Andet derimod er det, naar Regjeringen, enten det nu er Indenrigsministeren eller Finanzministeren, ligefrem giver Eiendomsret til enkelte Personer eller til Aktieselskaber over Dele af Havet, som efter en forhenværende Indenrigsministers Udtalelser ere Hvermands Eiendomme. At noget Saadant kan ske uden ved Lov, kan jeg ikke rigtig forstaa, og jeg maa endnu være i Viol om, hvorvidt det er i Overensstemmelse med Grundloven.

Formanden: Dette Spørgsmaal ligger egentlig uden for nærværende Sag. Jeg har dog ikke villet hindre det ærede Medlem i at fremsætte

fine Bemærkninger, da jeg erkjender, at det er en vis Forbindelse, og det er indført i Lovens § 2.

Solstein-Ledreborg: Jeg har ikke sagt, det er noget egentlig Nyt, at man under denne Sag søger at opstille Østersfiskeriet som et Regale, idet jeg udtrykkelig har anerkjendt, at det fra flere Sider har været opstillet som saadant, men i Lovsform tror jeg ikke, der har eksisteret nogen utvivlsom Tilkendegivelse, hvorved det gjøres ulovlig. Det er indlysende, at Østersfiskeriet er en Egenret for Staten. Jeg antager, at de Forhandlinger, som derom ere førte i Landsthinget, ere tilstrækkelig bekendte for ærede Medlemmer, og jeg skal derfor ikke komme ind paa dem, men kun bemærke, at det deraf fremgaar, at der for ikke længe siden endog mellem Autoriteterne i Ministerierne selv har været Viol om, hvorvidt Østersfiskeriet i alle danske Bunde er et Regale, og derfor forekommer det mig, at man med Nette kan sige, at denne Lov første Gang naar dette fast i utvivlsom Lovsform. Som Argument for, at dette ikke hidtil har været antaget, skal jeg bemærke lige overfor den høitærede Conseilspræsident (Gstrup), at der, for saa vidt jeg er rigtig underrettet, har været drevet Østersfiskeri af Private paa Øresundsskabet Schaffenburgs Østersbanke, og at denne Udøvelse af Fiskeri endog fra Statens Side er bleven betragtet som saa vel begrundet, at den først er bortfalden efter en Overenskomst af 1802, i Kraft af hvilken Statskassen forpligtede sig til at levere 10 Lønder Østers om Aaret til Øresundsskabet Schaffenburg for at faae Ret til dets Banke. Deri forekommer det mig at ligge et Devis eller et Indicium for, at Staten den Gang ikke havde nogen Egenret. Hvad der gjælder om disse mine Udtalelser gjælder om mine øvrige Udtalelser med Hensyn til §§ 2 og 4, idet det ingenlunde er min Hensigt derigjennem at ville gjøre gjældende, at de i Lovforslaget udtalte Ansuelser ere falske, men kun, at de ere af en saa indgribende Natur, at det vil være nødvendigt at tage dem under meget nøie Overveelse. Jeg har udtrykkelig bemærket, at jeg under særligt Hensyn til den Situation, der i Dag hersker her i Thinget, som er temmelig tyndt, haad Medlemmer angaar, ikke vil komme nærmere ind paa denne Side af Sagen. Naar jeg i Øvrigt talte om § 2, talte jeg ikke om, at Bøderne ere for høie, thi det tror jeg ikke, de ere, men om, at man allerede første Gang konfiskerer Fiskeribskaberne for den Fisker, der med mere eller mindre bona fide er kommen i Besiddelse af Østers. Tilsvarende har jeg sigtet til den sidste Straffebestemmelse i § 4, som gaar ud paa at forbyde Besiddelsen af Østersfiskeapparater uden, og at forbyde Folk at seile udenfor Østerriget, og der at fiske Østers. Jeg har slet